

Вадим Петрович ГРОХОЛЬСЬКИЙ,

кандидат юридичних наук, доцент

(Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого, м. Харків)

ЛАТЕНТНІСТЬ ГЕНДЕРНО-ОБУМОВЛЕНОГО НАСИЛЬСТВА В УМОВАХ ЗБРОЙНОЇ АГРЕСІЇ РФ

Стаття присвячена дослідженню проблем поширення гендерно-обумовленого насильства в контексті російсько-української війни. Основним об'єктом дослідження стало гендерно-обумовлене насильство в умовах збройної агресії рф та його латентність в процесі фіксації і розслідування злочинів, пов'язаних з ним. Результатом дослідження є визначення кола питань, які необхідно вирішити для подолання латентності злочинів означеної категорії, зміни відношення у суспільстві до жертв гендерно-обумовленого насильства, що дасть можливість їм відновити нормальне існування, допоможе фіксації та розслідуванню кримінальних проваджень у цій сфері.

Ключові слова: збройна агресія рф, гендерно-обумовлене насильство, жертва гендерно-обумовленого насильства, недержавні громадські об'єднання, домашнє насильство.

Постановка проблеми. Військова агресія рф в Україні підвердила зневажливе ставлення країни агресора до будь-яких міжнародних норм права. Постійно порушуючи правила та звичаї ведення війни, від злочинів проти цивільних українців до руйнування критичної інфраструктури, окупанти щоразу нехтують всіма встановленими правилами.

Закони та звичаї ведення війни – це фактично міжнародне гуманітарне право, сукупність правил та обов'язків, що діють під час воєнних дій та поширюються на сторони конфлікту. Основна їхня функція — обмеження сторін, що воюють, у тому, що їм можна, а що заборонено робити. Ці правила мають зменшити жорстокість та смертоносність війн, що особливо актуально в умовах все більш сучасного та смертоносного озброєння. Закони та звичаї ведення війни існували не завжди. Людство прийшло до розуміння необхідності запровадження певних правил лише після багатьох смертоносних війн, що забрали сотні тисяч безневинних жертв. 1889 року прийняли першу з Гаазьких конвенцій, однак Перша світова війна, що розпочалася за 15 років після цього, продемонструвала повну недієвість запроваджених правил: сторони не виконували жодних прописаних вимог. Розуміння потреби ввести нові, більш чіткі правила ведення війни настало після закінчення Другої світової війни — найкривавішої та найбільшої за кількістю жертв (у тому числі й цивільних) за всю історію людства. Тож 1949-го прийняли чотири Женевські конвенції,

які стали основою міжнародного гуманітарного права¹.

Слід зазначити про те, що в Україні комплексних досліджень цієї проблеми практично не проводилось. Тому автор залишає за собою право спиратися на аналіз існуючого законодавства, роз'яснення офіційних органів влади, а також висловлювання експертно-аналітичного середовища.

Мета дослідження полягає у вивченні питань пов'язаних за порушенням законів та звичаїв ведення війни що відносяться до норм міжнародного гуманітарного права. Основним об'єктом дослідження є гендерно-обумовлене насильство в умовах збройної агресії рф та його латентність в процесі фіксації і розслідування злочинів пов'язаних з ним.

Наукова новизна полягає в осмисленні та встановленні практичних підходів до визначення кола питань, які потрібно вирішити для подолання латентності вказаних злочинів, зміни відношення у суспільстві до жертв гендерно-обумовленого насильства, що дасть можливість їм відновити нормальне існування в суспільстві та буде сприяти фіксації та розслідуванні кримінальних проваджень у цій сфері.

Викладення основних положень. Одним із самих поширених злочинів протягом військової агресії рф в Україні проти цивільного населення, яке стало візитною карткою окупантів, є гендерно-обумовлене насильство. Не дивячись на так звані «духовні скрепи», які являють собою ідеологічну настанову в росії, що позначає «традиційні цінності» для населення росії та набули популярності за часів пізнього путінізму, рашистські загарбники постійно завдають фізичної, сексуальної, психологічної та матеріальної шкоди і страждання місцевому населенню у разі окупації населених пунктів. Тому одним із завдань сектору безпеки та оборони України є фіксація та розслідування злочинів, пов'язаних з гендерно-обумовленим насильством, для подальшого притягнення воєнних злочинців до відповідальності. Для більш чіткого розуміння злочинів пов'язаних з гендерно-обумовленим насильством потрібно проаналізувати саме поняття та його особливості.

Гендерно-обумовлене насильство – це будь-яке насильство, яке спрямоване на особу на основі її соціальної ролі та яке завдає або може завдати фізичної, сексуальної і психологічної або економічної шкоди чи страждання. Зокрема це погрози таких дій, примусу чи свавільне позбавлення волі, незалежно від того, відбувається це в публічному чи приватному житті.² Гендерно-обумовлене насильство є ширшим поняттям від поняття сексуального насильства, пов'язаного з конфліктом. Сексуальне насильство, пов'язане з конфліктом (або СНПК) – юридичний термін, яким позначають зґвалтування, сексуальне рабство, сексуальні тортури чи приниження, умисне зараження венеричними захворюваннями, примус до

¹ Війна має свої закони та звичаї. Проте Росія порушує майже кожен з них. Розбір Заборони. URL: <http://surf.li/nhrymq>.

² Війна без правил: гендерно-обумовлене насильство, пов'язане зі збройним конфліктом на сході України / А. Альохін, С. Кириченко, А. Кориневич та ін. ; за заг. ред. В. Щербаченка, Г. Янової // ГО «Східноукраїнський центр громадських ініціатив». К., 2017. С 112.

споглядання сексуального насильства щодо інших людей та інші форми сексуального насильства, які здійснюються з політичними чи соціально-економічними намірами, що відповідають цілям конфлікту¹.

Гендерно-обумовлене насильство включає в себе не лише акти сексуального насильства (зґвалтування, ушкодження статевих органів), а також акти несексуального характеру: насильство в сім'ї, «убивство честі» тощо. Вказаний прояв насильства відрізняється від будь-якої іншої форми насильства не самою дією (наприклад, убивство, зґвалтування, ушкодження), а тим, що такі дії обумовлені гендером. Насильство вчиняється «на основі соціально обумовлених (гендерних) відмінностей між чоловіками та жінками» або через гендер (соціальну роль) особи. Жертвами гендерно-обумовлене насильство можуть бути особи обох статей. Насильство щодо них використовується для посилення відповідності наявним гендерним ролям. Гендерно-обумовлене насильство у цій інтерпретації включає насильство щодо жінок та дівчат, сексуальне насильство щодо чоловіків і насильство щодо дівчат та хлопців на основі їх статі².

Гендерно-обумовлене насильство також може бути спрямованим проти чоловіків, особливо за умов збройного конфлікту. У резолюції Ради Безпеки ООН № 2106 відзначається, що сексуальне насильство в умовах збройного конфлікту й у постконфліктних ситуаціях значно більше зачіпає жінок і дівчат, але також впливає на чоловіків та хлопців³.

З початку збройної агресії РФ фіксуються численні випадки гендерно-обумовленого насильства стосовно громадян України. Вказані факти мають підтвердження у розслідуваннях фактів звірств російських загарбників на Київщині, а сама безпосередньо в Бучі, на Харківщині в Ізюмі та інших регіонах України. Багато інформації надходить із телеграмм-каналів жителів постраждалих регіонів та телеграмм-каналів російських загарбників та їх псевдодобровольців.

За словами колишнього Генерального прокурору України Ірини Венедіктової: «Наразі російські війська в Україні використовують зґвалтування як зброю війни. Ми документуємо та розслідуємо такі воєнні злочини у Донецькій, Запорізькій, Київській, Луганській, Харківській, Херсонській та Чернігівській областях. Втім, ми розуміємо, що більшість потерпілих поки не звертаються до правоохоронців через страх та стрес після подібних звірств. І тільки створення безпечних умов для тих, хто вижив, зможе змінити цю ситуацію»⁴.

¹ Злочини сексуального насильства росіян на ТОТ: чи сподіватися на невідворотність покарання
URL: <https://fakty.com.ua/ua/ukraine/suspilstvo/20230605-zlochyny-seksualnogo-nasylstva-rosiyan-na-tot-chy-spodivatysya-na-nevidvorotnist-pokarannya/>

² Війна без правил: гендерно-обумовлене насильство, пов'язане зі збройним конфліктом на сході України / А. Альохін, С. Кириченко, А. Кориневич та ін. ; за заг. ред. В. Щербаченка, Г. Янкової // ГО «Східноукраїнський центр громадських ініціатив». – К., 2017. – 216 с.

³ Резолюція Ради Безпеки ООН 2106.
URL: <https://www.msp.gov.ua/documents/6273.html?PrintVersion>.

⁴ ООН допоможе Україні з експертами для розслідування сексуального насильства, - І. Венедіктова.
URL: https://lb.ua/society/2022/07/13/523084_oon_dopomozhe_ukraini_z_ekspertami.html.

Цей вислів дуже показово підкреслює глибину проблематики відношення правоохоронної системи України та суспільства в цілому до гендерно-обумовленого насильства. До того, особлива увага звертається саме на сексуальне насильство, пов'язане з конфліктом, та не торкається питань приниження, аморального поведження із мирним населенням та полоненими. Що також є визнанням злочином. В процесі розслідувань, правоохоронці дуже часто виявляють факти скоєння правопорушень, отримані в ході слідства, але самі постраждалі особи не поспішають давати свідчення та заявляти про відповідні факти. Багато постраждалих осіб, які були звільнені в результаті деокупації наших територій, намагаються виїхати в інші регіони України або взагалі за кордон, також існують факти зміни ім'я та прізвища. Ці намагання пов'язані з тим, що визнання факту насильства, а особливо сексуального насильства не полегшує стан особи, оскільки будь-яке розголошення насамперед буде впливати на саму особу, та відношення до неї у суспільстві.

Вказана проблематика свідчить про те, що у сучасному українському суспільстві існує механізм притягнення до кримінальної відповідальності за відповідні злочини, але у свідомості громадян відсуне прийняття людей, які стали жертвами гендерно-обумовленого насильства. Це викликає цілу низку проблем. А саме: а) жертва гендерно-обумовленого насильства відчуває неприйняття себе у суспільстві; б) будь-яке офіційне звернення за фактом гендерно-обумовленого насильства фактично руйнує нормальне життя людини; в) бажання позбавитись наслідків насильства, як правило змушує жертв змовчувати факт скоєння правопорушення, змінювати місто проживання і звичне коло спілкування та оточення; г) відсутність толерантності та прийняття в суспільстві до жертв гендерно-обумовленого насильства.

Зазначений список питань не є вичерпним, але саме позначені обставини призводять до приховування фактів про скоєння гендерно-обумовленого насильства, що призводить до латентності злочинів, що були вчинені, однак не стали предметом передбаченого законом реагування у вигляді порушення кримінально-процесуального провадження та притягнення винних осіб до відповідальності.

На нашу думку, потрібно створювати умови не тільки для боротьби з фактами відповідних злочинів та ліквідації наслідків гендерно-обумовленого насильства, а також змінювати суспільну уяву і свідомість громадян щодо осіб, які стали жертвами насильства. Для цього потрібно вжити певних заходів.

По-перше, необхідна розробка державних соціально-гуманітарних програм із висвітлення вказаної проблематики, що потребує активної законотворчої діяльності. Така діяльність в Україні на даний час активно розвивається у сфері боротьби із домашнім насильством. Тому можна взяти відповідні напрацювання і застосувати їх для створення та розбудови заходів, спрямованих на подолання наслідків і підтримки жертв гендерно-обумовленого насильства із залученням допомоги міжнародних партнерів.

По-друге, державна підтримка громадських об'єднань (далі – ГО), які мають за мету займатись відповідною проблематикою. Чому так важливо державна підтримка ГО в цьому питанні? Тому що ГО на відміну від державних органів викликають більшу довіру у жертв гендерно-обумовленого насильства (на прикладі жертв домашнього насильства). Вони використовують анонімний індивідуальний підхід до кожної людини, не вимагають реєстрації випадків та можуть допомогти людині подолати психологічні наслідки пережитої події. Також державна підтримка ГО допомагатиму вказаним організаціям надавати можливість жертвам гендерно-обумовленого насильства добиватись покарання злочинців.

По-третє, – це налагодження ефективної взаємодії між державою, правоохоронними органами, ГО та суспільством з питань подолання наслідків гендерно-обумовленого насильства. Необхідно максимально сприяти подоланню психологічних та фізичних наслідків самої події, притягнення до відповідальності злочинців та надання можливості жертвам відновити повноцінне життя у суспільстві.

Дуже цікавим буде аналогічний підхід стосовно жертв домашнього насильства та як приклад реалізація Регіональної соціальної програми запобігання та протидії домашньому насильству та насильству за ознакою статі в Дніпропетровській області на період до 2025 року¹.

По-четверте, ліквідація гендерної нерівності у сприйнятті особи, яка стала жертвою гендерно-обумовленого насильства. Наразі багато приділяється уваги боротьбі з насильством відносно жінок та дітей. Тоді, як показує практика за період військової агресії рф, об'єктами гендерно-обумовленого насильства бувають також чоловіки та молоді хлопці. Ця категорія жертв, є найбільш латентною, оскільки розголошення самого факту такого насильства стосовно вказаної категорії фактично руйнує будь-яку можливість на відновлення звичайного життя. Тому дуже важливо створювати рівні умови та можливості для усіх жертв гендерно-обумовленого насильства.

Висновки. Подолання наслідків гендерно-обумовленого насильства, що спричинила військова агресія рф, сприяння відновленню звичайного життя його жертв є одним із основних напрямків діяльності держави і суспільства. Відбудова та зміцнення української державності повинна починатися з громадян.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Війна має свої закони та звичаї. Проте Росія порушує майже кожен з них. Розбір Заборони. URL: <http://surl.li/nhrymq> (дата звернення: 05.03.2024)

¹ Грицай І. До питання протидії гендерно обумовленим насильницьким злочинам під час війни: на прикладі діяльності Дніпропетровської ОДА. URL: <https://univd.edu.ua/science-issue/issue/5480>.

2. Війна без правил: гендерно-обумовлене насильство, пов'язане зі збройним конфліктом на сході України / А. Альохін, С. Кириченко, А. Кориневич та ін. ; за заг. ред. В. Щербаченка, Г. Янової // ГО «Східноукраїнський центр громадських ініціатив». К., 2017. 216 с.

3. Злочини сексуального насильства росіян на ТОТ: чи сподіватися на невідворотність покарання URL: <https://fakty.com.ua/ua/ukraine/suspilstvo/20230605-zlochyny-seksualnogo-nasylstva-rosiyan-na-tot-chy-spodivatysya-na-nevidvorotnist-pokarannya/> (дата звернення: 5.03.2024)

4. Резолюція Ради Безпеки ООН 2106. URL: <https://www.msp.gov.ua/documents/6273.html?PrintVersion> (дата звернення: 05.03.2024)

5. ООН допоможе Україні з експертами для розслідування сексуального насилля, – І. Венедіктова. URL: https://lb.ua/society/2022/07/13/523084_oon_dopomozhe_ukraini_z_ekspertami.html. (дата звернення 5.03.2024).

6. Грицай І. До питання протидії гендерно обумовленим насильницьким злочинам під час війни: на прикладі діяльності Дніпропетровської ОДА. URL: <https://univd.edu.ua/science-issue/issue/5480> (дата звернення: 05.03.2024).

Стаття надійшла до редакції 10.03.2024.

Vadim P. GROHOLSKYI,

PhD in Law, Associate Professor,

(Yaroslav Mudryi National Law University, Kharkiv, Ukraine)

LATENCY OF GENDER-BASED VIOLENCE IN THE CONDITIONS OF ARMED AGGRESSION IN THE RUSSIA

The purpose of the research is to study the issues related to the violation of laws and customs of warfare related to the norms of international humanitarian law. The main object of the study was gender-based violence in the conditions of armed aggression of the Russian Federation and its latency in the process of recording and investigating crimes related to it. The result of the study is the determination of a range of issues that need to be resolved in order to overcome the latency of these crimes and change the attitude of society towards victims of gender-based violence, which will give them the opportunity to restore a normal existence in society and will contribute to the recording and investigation of criminal proceedings in this area.

Key words: *armed aggression of the Russian Federation, gender-based violence, victim of gender-based violence, non-state public associations, domestic violence.*